

om Aaret, og for at faae det i tilberedt Tilstand lægge vi 3 Rbd. til paa Tønden, hvilket er overordentlig høit; det er 9 Rbd., altsaa tilsammen 25 Rbd. Det er hvad der bruges i Gjennemsnit om Aaret, for at give en Mand alt det, han behøver af Meelbæ, i Brød og under andre Former. Smør er den anden Artikel; en Fjerding Smør er for en Mand et meget rundeligt Forbrug om Aaret, og Prisen er for Dieblicket i det Høieste en 6 Rbd. mere end den almindelige jævne Priis, den Priis, hvorover Ingen vilde slage; altsaa tilsammen med det Forrige 31 Rbd. Ville vi nu medtage forskjellige andre Artikler — Kjødet, det maae vi lægge Mærke til, er ikke synderligt dyrere end sædvanligt —, saa ville vi see, at med 35 à 36 Rbd. tilveiebringes Aaret igjennem de Fødemidler, hvormed der her kan være Tale, i fuldkommen beredt Tilstand. Naar jeg nu spørger, hvormeget Forøgelsen er, saa vil jeg finde, at det ikke er det Dobbelte, men jeg vil gaae hertil, jeg vil regne, at disse Fødemidler nu koste 70 Rbd. om Aaret istedetfor 35 Rbd., jeg har da regnet overordentlig rundeligt, og vi ville sandsynligviis ikke komme dertil. Naar vi beregne, hvormeget dette udgjør om Maaneden efter denne meget høie Beregning, vil det udgjøre 6 Rbd., og jeg tør paastaae, at, naar man undersøger Sagen nøie, vil man finde, at det snarere er 2, 3 eller 4 Rbd. Det er ganske sikkert heller ikke Mere efter Regjeringens Anskuelse; thi vi see i Finantsudkastet, at man har påtaent, at Soldaterne skulle have Tillæg af, om jeg mindes ret, 3½ sk. daglig, hvilket omtrent udgjør 1 Rbd. om Maaneden, og Soldaten faaer jo netop sit Tillæg, for at forskaffe sig disse egentlige Livsfornödenheder, hvoraf den One ikke kan spise mere end den Anden, skjøndt de upaatvilelig kunne spises i en bedre Skikkelse (En Stemme: Soldaten faaer Brød!). Man siger her i Nærheden, hvilket er ganske rigtig, at han faaer Brødet frit, og derved faaer han et Tillæg paa Brødet, som ikke mærkes i disse Penge, men det vil omtrent blive et lignende Beløb, saa at det bliver 2 Rbd. om Maaneden (En Stemme: Lidt over!). Ja, det vil ogsaa være overordentlig lidt derover, men jeg er endnu meget langt fra det, der vil være det

Allerhøieste, hvilket er 6 Rbd. om Maaneden; jeg troer altsaa, at man, naar man saaledes betragter Sagen, vil see, at Lovforslaget gaaer videre, end hvad der saaledes i Gjennemsnit burde tilstaaes.

Men, om man ogsaa vil komme til dette Tillæg, saa er den Indvending, jeg især gjør mod Loven, den, at man sætter det procentviis, istedetfor at sætte det nogenlunde absolut; her er nemlig Spørgsmaal om et Menneskes simpleste Fødemidler, hvoraf saa at sige Enhver maa have det samme Qvantum, og, naar man holder sig dertil, saa passer Procentansættelsen ikke. Den anden Indvending, jeg gjør mod Lovens Indretning, det er den, at den giver det eengang for alle. Det forekommer mig, som om det vilde være meget rigtigere at give det som et Tillæg maanedlig, der vedblev, indtil man kunde sige, at Priserne igjen sank ned til en saadan Middelstørrelse som den, jeg her har nævnt, en Gjennemsnitspriis af 5½ Rbd. paa de tre Kornsorter, hvorved jeg har sat det, troer jeg, paa et meget gunstigt Standpunkt. Jeg skal ikke opholde Thinget længere. Disse Betragtninger, troer jeg, ere idetmindste tilstrækkelige til at give Stof til Forhandling og ogsaa tilstrækkelige til at fatte Dyrtiden rigtigt i Dinene og see, hvad den betyder og reducere den til det, den i Virkeligheden er: en Fordyring af visse enkelte simple Livsfornödenheder, som for det enkelte Menneske ikke koste saa overordentlig meget, skjøndt det udgjør den væsentligste Deel af hans Fødemidler, eller den væsentligste Haldedel, siden jeg ikke har taget Kjød med.

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmand, troer jeg, har Ret, naar han siger, at de Bemærkninger, han har fremsat, allerede give et meget tilstrækkeligt Stof til Discussion. Det erkender jeg, saameget mere redebønt, som jeg kan forsikre den ærede Rigsdagsmand om, at mine Tvivl ved hele denne Sag ikke alene nu, men ogsaa i 1847, væsentligt have drejet sig i flere af de af ham antydede Retninger. Jeg vil derfor ogsaa saameget mere redebønt kunne gaae ind paa hans Dpfattelsesmaade af Sagen; men det er da en Selvefølge, at jeg saa maa slutte med at ansøre de Modgrunde imod denne Dpfattelsesmaade, som dog tilsidst have bragt mig til at indsee Nøven-